

Arrest

nr. 75 123 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 16 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 17 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Boks, gemeente Postribe, district Shkoder, en de Albanese nationaliteit te bezitten. In 2002 raakte uw familie langs moederskant onderling in conflict door de verdeling van een stuk grond. Uw moeder had immers enkel drie broers. Toen men de grond van haar moeder - uw grootmoeder - wilde verdelen, bleek dat de broers enkel zichzelf een stuk toekenden, maar geen deel aan uw moeder. Uw moeder wilden eveneens haar deel van de erfenis. In juli 2002 ontstond hierover een verhitte discussie tussen uw oom, Z.(...) J.(...), en uw jongere broer. Toen uw oom uw broer wilde neersteken, kwam u tussen, waarbij u werd geraakt aan de pols. U en uw twee broers zinden op wraak overeenkomstig de gebruiken van de kanun (Albanees gewoonterecht), maar jullie moeder verbood dit en eiste dat de dorpswijzen zouden bemiddelen in het dispuut. Omdat de erfeniskwestie niet opgelost raakte, besloten de dorpswijzen dat de grond onaangeroerd moest blijven en aldus door niemand kon worden bewerkt tot de zaak zou uitgeklaard worden. Op 1 juli 2011 ging uw oom, Z.(...) J.(...) , naar het stuk betwiste grond om dit te bewerken, tegen de afspraken met de dorpswijzen in. Uw jongste broer, M.(...), vernam dit van een buur en ging onmiddellijk gewapend naar het bewuste terrein, waar hij uw oom zonder dralen in de schouder schoot. Uw broer nam vervolgens onmiddellijk de vlucht; sindsdien weet u niet waar hij zich bevindt. Een tiental minuten na het gebeurde kwam een vriend naar uw winkel en raadde u aan direct te vluchten. U nam de nodige financiële middelen mee en dook onmiddellijk onder bij een vriend in Shkoder, waar u tot uw vertrek naar België verbleef. De eerste twee weken bleven alle mannelijke leden van uw familie, inclusief uw neven, in de woning. Ook uw derde broer was inmiddels op een onbekend adres ondergedoken. Vervolgens slaagden de dorpswijzen erin een overeenkomst met uw oom te sluiten, zodat de neven werden uitgesloten van een toekomstige wraakneming. Deze vrijstelling gold evenwel niet voor u en uw broers. Omdat u vreesde voor uw leven en dat van uw 16-jarige zoon, besloot u uw vertrek naar België te plannen. U liet eerst bij de rechtbank uw voornaam van K.(...) in M.(...) wijzigen en vroeg vervolgens in oktober via de spoedprocedure een internationaal paspoort aan bij de prefectuur te Shkoder. Telkens u deze administratieve handelingen moest doen, liet u zich vergezellen van vrienden ter uwer bescherming. Ondertussen wendde uw echtgenote en haar vader zich tot de burgemeester van Postribe, F.(...) S.(...), en tot Mustafë Daja, de voorzitter van de "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", om attesten te verkrijgen die de bloedwraak waarvan u slachtoffer zou dreigen te worden, zouden kunnen staven. Op 12 oktober 2011 verliet u Albanië. Uw echtgenote, twee minderjarige zonen en uw minderjarige dochter gingen afzonderlijk naar de boot richting Milaan, waar u hen vervoegde. Vervolgens weken jullie naar België uit, waar u op 16 oktober 2011 aankwam en de volgende dag asiel vroeg. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort, uitgereikt op 7 oktober 2011. Tevens legde u de paspoorten van uw zoon D.(...) en uw dochter, S.(...), beiden uitgereikt op 6 oktober 2011 en dat van uw zoon, E.(...), uitgereikt op 24 januari 2011, neer. Ter staving van uw asielaanvraag legde u eveneens een attest van de gemeente Postribe, uitgereikt op 23 september 2011 en een attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", uitgereikt op 8 oktober 2011, neer. In beide attesten wordt aangehaald dat u het slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak met Z.(...) J.(...) wegens een eigendomsconflict over een stuk grond.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Albanië heeft verlaten of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde aan Albanië te hebben verlaten uit angst het slachtoffer te worden van een bloedwraak met uw oom, Z.(...) J.(...). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet in het bezit bent van enig objectief bewijsdocument dat de door u aangehaalde bloedwraak kan staven, zoals documenten over de grondkwestie. Wel legde u twee documenten neer, zijnde een document van de gemeente Postribe, uitgereikt door F.(...) S.(...), de burgemeester van Postribe, en een document van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", dat, aldus dit document, werd uitgereikt op basis van het attest van de gemeente Postribe. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat de burgemeester van Postribe, F.(...) S.(...), op 24 oktober 2011 er door de politie van werd beschuldigd (vele) attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt, die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd. Hierdoor wordt de bewijswaarde van het door u neergelegde attest van F.(...) S.(...) aanzienlijk ondermijnd. Ook de bewijskracht van het attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" wordt hierdoor aanzienlijk aangetast, daar in dit document staat te lezen dat dit werd uitgereikt op basis van het attest van de gemeente Postribe. Bovendien blijkt uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat de organisatie van Mustafë Daja, die in 2004 werd opgericht, als weinig geloofwaardig wordt beschouwd door de meeste Albanezen uit Noord-Albanië. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat zij samen met haar vader naar "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" ging om het attest af te halen. Het is evenwel merkwaardig dat uw echtgenote aanvankelijk stelde aan Mustafë Daja de gebeurtenissen uiteen te hebben gezet en van hem het attest te hebben ontvangen (gehoor CGVS echtgenote p. 3), maar vervolgens, toen haar werd gevraagd Mustafë Daja te

beschrijven, haar verklaringen wijzigde en stelde dat haar vader het woord had genomen terwijl zij buiten wachtte (gehoor CGVS echtgenote p. 3). Uw echtgenote slaagde er dan ook niet in, zelfs niet bij benadering, Mustafë Daija te beschrijven. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat de door u neergelegde attesten niet als bewijskrachtig kunnen worden weerhouden. Bovendien dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat u zich inzake deze bloedwraak niet tot de in uw regio aanwezige officiële autoriteiten hebt gewend voor het verkrijgen van afdoende bescherming. Hoewel u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat de politie in uw streek wel degelijk daadkrachtig optreedt - u stelde immers dat uw oom geen klacht indiende tegen uw broer omdat hij wil verhinderen dat uw broer wordt gearresteerd en uw oom dan geen wraak kan nemen (gehoor CGVS pp. 8, 11) - liet u na de politie te informeren over de dreiging waaronder u beweert te staan (gehoor CGVS p. 11). Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat de politie u niet alle dagen kan beschermen en de wacht optrekken voor uw huis (gehoor CGVS p. 11), is onvoldoende. Bescherming houdt immers niet in dat de politie 24 uur op 24 uur in uw persoonlijk lijfbehoud voorziet, doch wel dat zij de nodige daden voor opsporing en onderzoek doet opdat de daders van strafbare feiten voor het gerecht zouden worden gebracht. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Albanese politie en zeker die in Noord-Albanië, bereid en bekwaam is om de nodige bescherming te bieden. De Albanese overheid wordt zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2003 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd op 1 januari 2004 onder meer een Rechtbank voor Ernstige Misdrijven opgericht en werd de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in een bloedwraak een straf van 25 jaar gezet werd. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich moeten bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel en bloedwraak. In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen bloedwraak. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een efficiëntere rechtspraak en een snellere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Dat deze maatregelen hun efficiëntie bewezen hebben blijkt voornamelijk uit het aanwezige cijfermateriaal. Zo valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn en deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket. Hoewel de politie er in sommige gevallen niet steeds in slaagt de nodige bescherming te bieden, is deze vaststelling in uw geval niet voldoende ter staving van uw vrees, daar u de politie zelfs nooit op de hoogte heeft gebracht van enige dreiging. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk geen problemen met de Albanese autoriteiten te hebben (gehoor CGVS p. 13). Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan de dreiging van uw oom te ontsnappen. U haalde in dit verband louter aan dat Albanië klein is en uzelf, mocht u willen, iedereen overal in Albanië zou kunnen vinden (gehoor CGVS p. 11-12). Deze verklaring overtuigt niet, temeer daar uw oom nooit laten weten heeft daadwerkelijk wraak te willen nemen en er bovendien nooit enige poging tot het nemen van wraak vanwege uw oom is geweest (gehoor CGVS p. 11, 14). De door u neergelegde paspoorten staven uw identiteit en die van uw kinderen, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Kullaj, gemeente Postribe, district Shkoder, en de Albanese nationaliteit te bezitten. U bevestigde zich voor uw asielaanvraag integraal te baseren op het asielrelaas zoals uiteengezet door uw echtgenoot: in 2002 ontstond een dispuut tussen uw echtgenoot, zijn broers en de ooms van uw echtgenoot omwille van een stuk grond dat moest worden verdeeld. Tijdens een discussie wilde uw oom uw schoonbroer neersteken en uw echtgenoot kwam tussenbeiden om dit te verhinderen. Uw echtgenoot raakte hierbij gewond. Sindsdien probeerden dorpswijken het probleem van de grondverdeling op te lossen, zonder resultaat. Op 1 juli 2011 ging de oom van uw echtgenoot naar de grond om deze te bewerken. De broer van uw echtgenoot ging ook naar deze grond en schoot op de oom van uw echtgenoot, die hierbij gewond raakte. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen vreest uw echtgenoot het slachtoffer te worden van een bloedwraak door zijn oom en daarom besloten jullie uiteindelijk het land te verlaten. U voegde hieraan toe geen eigen vluchtmotieven te hebben maar enkel uw familie te willen beschermen. Ter staving van de door jullie aangehaalde bloedwraak haalde u samen met uw vader attesten af bij de gemeente Postribe en bij de organisatie "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" van Mustafë Daija. U verliet Shkodër op 12 oktober 2011 samen

met uw drie minderjarige kinderen en nam de boot richting Milaan. Uw echtgenoot vervoegde jullie op de boot. U kwam op 16 oktober 2011 in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort, uitgereikt op 6 oktober 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen aanhaalde waaruit kan blijken dat u Albanië heeft verlaten of er niet kan terugkeren wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u zich voor uw asielaanvraag integraal baseert op de motieven die eveneens door uw echtgenoot, M.(...) S.(...), werden aangehaald. In hoofde van uw echtgenoot nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt: "(...)"

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in hoofde van u derhalve evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw paspoort staat ook uw identiteitsgegevens, doch deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Tegen de overweging van de commissaris-generaal met betrekking tot de bewijswaarde van het document van de burgemeester van Postribe voeren verzoekers aan dat uit het feit dat F. S. werd beschuldigd van het uitschrijven van valse attesten niet geldig kan worden afgeleid dat het attest niet op werkelijke feiten gebaseerd zou zijn. Verzoekers voeren aan dat conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen onvoldoende wordt gemotiveerd waarom het attest van verzoekers niet zou steunen op werkelijke feiten. Volgens verzoekers kan een deductie-redenering, het toepassen van een algemene regel op een specifieke situatie te dezen niet worden toegepast omdat het Commissariaat-generaal niet aantoont dat hun basis juist is. Het feit dat F.S. in staat van beschuldiging is gesteld voor het uitschrijven van onjuiste attesten wil volgens verzoekers niet zeggen dat het attest van verzoekers gebaseerd is op onjuiste gegevens. Omdat de commissaris-generaal beslissingen maakt waarvan het leven van verzoekers afhangt, moeten deze beslissingen, zo stellen verzoekers, met de nodige omzichtigheid worden genomen. Een "redenering in deductie" kan volgens verzoekers alleen wanneer het Commissariaat-generaal kan aantonen dat het attest van verzoekers niet steunt op juiste gegevens, wat niet gebeurde.

Met betrekking tot het attest van de "Peace Reconciliation Missionaries of Albania", stellen verzoekers wederom vast dat de beoordeling plaatsvond op basis van deductie. Volgens verzoekers kan uit het feit dat de vermelde organisatie door de meeste Albanezen uit Noord-Albanië niet als geloofwaardig wordt beschouwd, niet worden afgeleid dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Verzoekers wijzen er verder op dat tweede verzoekster dhr. M. D. niet kon beschrijven, terwijl zij buiten aan het wachten was terwijl haar vader de problemen heeft uiteengezet. Volgens verzoekers zou de commissaris-generaal dienen te weten dat vrouwen buitengesloten worden in discussies over bloedwraak. Bloedwraak is enkel een mannenzaak, waardoor verzoekers niet inzien hoe tweede verzoekster de problemen zou kunnen uiteenzetten aan M. D. Tweede verzoekster kan dus, zo beweren verzoekers, enkel de algemene lijnen uiteenzetten, doch geen details. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal dit element buiten beschouwing heeft gelaten.

Verzoekers gaan vervolgens in op hun verzuim om klacht in te dienen bij de lokale politie tegen zijn oom. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker wilde verhinderen dat zijn oom een dubbele wraak zou nemen. Omdat de politie zijn oom en zijn broer niet onmiddellijk in hechtenis zouden nemen, kunnen zij wraak nemen omdat hij klacht heeft neergelegd waardoor verzoeker in een straatje zonder eind zou belanden, wat een legitieme uitleg is waarom hij geen klacht heeft neergelegd. Klacht neerleggen betekent volgens verzoekers nog meer problemen. Verzoekers merken op dat de Albanese autoriteiten allerhande inspanningen doen, maar stellen dat het Commissariaat-generaal enkel de theoretische situatie kent, maar niet weet hoe het te lande werkt. Volgens verzoekers mag men niet verwachten dat eerste verzoeker zijn doodvonnis tekent door klacht neer te leggen omwille van de bedreigingen van zijn

oom. De bescherming die men dient te ontvangen vanwege de autoriteiten moet effectief zijn. Wanneer men de bescherming aanvraagt en dit dient te bekopen met zijn leven is deze bescherming uiteraard niet effectief.

Met betrekking tot de overweging van de commissaris-generaal dat verzoeker zich elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan de problemen te ontsnappen, stellen verzoekers dat Albanië een klein land is waardoor men hen overal zou vinden en dat het enorm moeilijk zou zijn voor verzoekers om zich in een ander dorp te integreren.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en stellen zij dat een onredelijke beslissing werd genomen. Volgens verzoekers voldoen zij wel aan de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming. Zij benadrukken dat de bloedwraak in Albanië bij wet is afgeschaft eind jaren '20, begin jaren '30 maar dat de bloedwraak nog steeds doorleeft. Verzoekers wijzen erop dat het afdoen van de problemen van verzoekers als problemen van gemeenrechtelijke aard voorbijgaat aan de realiteit, wat een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers verwijzen naar een artikel uit het MO-magazine van november 2008 over bloedwraak en citeren artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze verwijzen eveneens naar de informatie van het Commissariaat-generaal zelf en stellen dat daarin wordt bevestigd dat de bescherming tegen vendetta in Noord-Albanië in sommige gevallen ontoereikend is. Uit informatie die verzoekers toevoegen, blijkt dat 6000 jongens in het noorden van Albanië door toedoen van bloedwraak opgesloten zitten in hun huizen uit angst om vermoord te worden. De bescherming die door de overheid wordt geboden is volgens verzoekers enkel theoretisch en de commissaris-generaal heeft hiermee onvoldoende rekening gehouden waardoor de beslissing onzorgvuldig is.

Ten slotte herhalen verzoekers hun standpunten en stellen dat hun relaas wel degelijk geloofwaardig is en het Commissariaat-generaal spijkt op laag water zoekt om de aanvraag toch maar te kunnen afwijzen. Volgens verzoekers maakt het blootstaan aan vendetta een schending uit van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag.

Als bijlagen bij het verzoekschrift voegen verzoekers een kopie toe van een artikel uit het magazine Mo toe van november 2008, een kopie van een CEDOCA-antwoorddocument over vendetta van 2007 en een kopie van een landenrapport over Albanië van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk van 2004

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekers geen enkel objectief bewijsdocument aanbrengen in verband met de grondkwestie die de oorzaak is van de bloedwraak. In de beslissing wordt vervolgens gewezen op de beperkte bewijswaarde van de documenten die verzoekers wél neerlegden, namelijk het document van de gemeente Postribe, uitgereikt door F. S. en een document van *"The Peace Reconciliation Missionaries of Albania"* van M. D., dat werd uitgereikt op basis van het attest van de gemeente Postribe. De commissaris-generaal wijst erop dat uit informatie waarover hij beschikt blijkt dat F.S., de burgemeester van Postribe, er op 24 oktober 2011 van werd beschuldigd attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd. Uit andere informatie blijkt, zo vervolgen de bestreden beslissingen, dat de organisatie van M. D. door de meeste Albanezen uit Noord-Albanië als weinig geloofwaardig wordt beschouwd. In de beslissingen wordt bovendien gewezen op een tegenstrijdigheid in de verklaringen van tweede verzoekster over haar contact met M.D. en bleek zij niet in staat deze te beschrijven. Vervolgens wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoekers zich niet tot de lokaal aanwezige autoriteiten hebben gewend met het oog op bescherming. De commissaris-generaal wijst erop dat bescherming enkel inhoudt dat de overheid de

nodige daden stelt ter opsporing van zodat de daders van strafbare feiten voor de rechter kunnen worden gebracht zodat verzoekers verklaring dat de politie hem niet alle dagen kan beschermen wordt verworpen. In de beslissingen wordt vervolgens gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er in Albanië de laatste jaren vele inspanningen werden geleverd en dat deze inspanningen hun vruchten afwerpen. Eerste verzoeker heeft de politie niet op de hoogte gebracht van de dreiging, zo vervolgt de bestreden beslissing, zodat de vaststelling dat de politie er in sommige gevallen niet in slaagt voldoende bescherming te bieden, niet voldoende is om verzoekers vrees te staven. Ten slotte wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich niet elders in Albanië zouden kunnen vestigen om aan de dreiging te ontsnappen.

2.5. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoekers legden ter staving van hun asielrelaas enkel een attest neer van de gemeente Postribë van 23 september 2011 en een document van *"The Peace and Reconciliation Missionaries of Albania"* van 8 oktober 2011 (stuk 18, Documenten). Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en die door verzoekers geenszins wordt betwist, blijkt dat F. S., de burgemeester van Postribë, in oktober 2011 in verdenking werd gesteld wegens het uitreiken van valse attesten (stuk 19, Landeninformatie, Verschillende internetartikelen inzake beschuldigingen t.a.v. F. S., burgemeester van Postribë) en dat aan de organisatie *"The Peace and Reconciliation Missionaries of Albania"* door de bevolking in Noord-Albanië weinig credibiliteit wordt toegekend (stuk 19, Landeninformatie, Immigration and Refugee Board of Canada, RIR ALB43380.E, 10/03/2005). Verzoekers lijken in hun verzoekschrift te beweren dat de commissaris-generaal het bewijs moet leveren dat de feiten die in het attest van de burgemeester van Postribë en het document van de *"Peace Reconciliation Missionaries of Albania"* vermeld zijn, onjuist zijn. Nochtans komt het met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij aan de asielzoeker toe om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat (cf. RvS 19 januari 2005, p. 139.515). Bovendien moeten de asielinstanties niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (cf. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Uit het administratief dossier blijkt dat de problemen van verzoekers in hun land van herkomst herleid kunnen worden tot een familievete over de verdeling van gronden van de grootmoeder van eerste verzoeker (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 7-8). De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoekers nalaten om buiten de reeds besproken documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, andere documenten aan te brengen die betrekking hebben op deze problemen of de nasleep ervan. Zo leggen verzoekers geen enkel stuk neer waaruit blijkt dat de familie in een grondconflict verwickeld is. Nochtans verklaarde eerste verzoeker dat de dorpswijzen sedert 2002 reeds meermaals over de grondkwestie hebben vergaderd (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 7-8). Ook is eerste verzoeker niet in staat om de wijziging van zijn voornaam, die hij naar zijn zeggen net voor zijn vertrek doorvoerde omdat zijn oom kennissen had bij de douane die hem zouden herkennen, met enig document te staven (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 6). De commissaris-generaal kon op grond van deze vaststellingen rechtsgeldig tot het besluit komen dat het relaas van verzoekers niet geloofwaardig is.

2.6. Waar verzoekers tegen het onvermogen van tweede verzoekster om dhr. M. D. te beschrijven opwerpen dat omwille van de positie van vrouwen in een situatie van bloedwraak niet kan worden verwacht dat tweede verzoekster details kan uiteenzetten, merkt de Raad op dat op grond van hun verklaringen wel degelijk mag worden verwacht dat tweede verzoekster bij machte zou zijn om dhr. M. D. nauwkeurig te beschrijven. Blijkens het administratief dossier verklaarde eerste verzoeker immers dat zijn echtgenote het document van de chef van de gemeente en van de verzoeningscommissie persoonlijk is gaan afhalen (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 4-5). Tweede verzoekster stelde inderdaad aanvankelijk dat zij de zaak had uitgelegd en dat men haar het document had gegeven, maar verklaarde daarna, toen haar werd gevraagd dhr. M. D. van de verzoeningscommissie te beschrijven, dat haar vader met hem had gepraat (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 18/11/2011, p. 3). Er kan moeilijk van de commissaris-generaal worden verwacht dat hij rekening houdt met *a posteriori* door verzoekers aangebrachte overwegingen in verband met de positie vrouw, wanneer uit hun eigen verklaringen blijkt dat tweede verzoekster helemaal niet buitengesloten werd uit de bloedvete, maar integendeel een cruciale rol speelde.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker geen klacht heeft ingediend naar aanleiding van de dreiging vanwege zijn ooms (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 11). Aangezien verzoekers de autoriteiten niet op de hoogte brachten van hun problemen, kunnen zij onmogelijk aannemelijk maken dat de geboden bescherming in hun geval niet effectief zou zijn, zoals zij beweren. Het vermoeden dat er nog meer problemen zouden komen, volstaat niet als rechtvaardiging voor het verzuim om een beroep te doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Bovendien is de stelling van verzoeker dat hij *"in een straatje zonder eind"* zou belanden louter hypothetisch, vermits er na het akkoord van augustus 2011 volgens verzoekers geen enkel contact is geweest met de tegenpartij (stuk 8, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/11/2011, p. 11) en de eventuele dreiging nooit in daden werd omgezet.

2.8. Waar verzoekers algemene kritiek leveren op de geboden bescherming in Albanië merkt de Raad op dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd inderdaad kan worden afgeleid dat de bescherming in bepaalde gevallen van bloedwraak niet toereikend is. Het komt echter aan verzoekers toe om aan te tonen in hoeverre de inspanningen die in Albanië worden geleverd, en die uitgebreid worden gedocumenteerd in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 19, Landeninformatie, SRB Albanië, bloedwraak, CEDOCA, 04/08/2011), in hun specifieke geval niet volstonden. Verzoekers komen echter niet verder dan een verwijzing naar algemene gegevens over bloedwraak in Albanië en kunnen geenszins toelichten welke beschermingsmechanismen in hun geval gefaald hebben.

2.9. In zoverre verzoekers stellen dat het afdoen van hun problemen als problemen van gemeenrechtelijke aard voorbijgaat aan de realiteit, merkt de Raad op dat zij uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens worden door de commissaris-generaal de problemen van verzoekers immers als louter gemeenrechtelijk omschreven.

2.10. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De stelling dat Albanië een klein land is waardoor men hen overal kan vinden en hun bewering dat het voor hen enorm moeilijk zou zijn om zich in een ander dorp te integreren, volstaan niet om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk is om zich elders in Albanië te vestigen om zo aan de familievete te ontsnappen.

2.11. Waar verzoekers *in fine* van hun verzoekschrift stellen dat het blootstaan aan een vendetta een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag, merkt de Raad op dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij werkelijk in een situatie van bloedwraak verwickeld zijn, waardoor de aangevoerde schendingen niet bewezen worden geacht. De documenten die verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen zijn niet van aard om bovenstaande conclusies om te buigen. Het artikel uit Mo-magazine van november 2008 dat verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen, bespreekt een aantal actuele problemen in Albanië, maar hieruit kunnen geen conclusies worden getrokken voor de individuele asielaanvraag van verzoekers. Hetzelfde geldt voor het landenrapport van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk van 2004. Met het antwoorddocument van CEDOCA van 19 december 2007 over de bloedwraak, waarvan de inhoud spoort met de meer recente informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, tonen verzoekers niet aan dat zij verstoken bleven van bescherming.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. In de bestreden beslissingen kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gelezen worden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN